

Sygn. akt VIII C 3163/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko Z. W.

o zapłatę 894,36 zł

1. zasądza od pozwanej Z. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 709,36 zł (siedemset dziewięć złotych i trzydzieści sześć groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 475,86 zł (czterysta siedemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt sześć groszy) od dnia 27 września 2014 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych stronie powodowej.

Sygn. akt VIII C 3163/15

UZASADNIENIE

W dniu 19 listopada 2014 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. wytoczył przeciwko pozwanej Z. W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 894,36 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 475,86 zł od dnia 27 września 2014 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 18 kwietnia 2008 roku udzielił pozwanej Z. W. limitu kredytowego do kwoty 500 zł, na mocy zawartej z pozwaną umowy o przyznanie limitu kredytowego i korzystanie z karty kredytowej nr (...). Pozwana zobowiązała się do jego spłaty zgodnie z comiesięcznymi wyciągami, lecz pomimo wezwań i monitów pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty należności. Na dochodzoną pozwem należność składają się następujące kwoty: 475,86 zł – z tytułu należności głównej, 94,35 zł – z tytułu odsetek naliczonych za okres od dnia 18 kwietnia 2008 roku do dnia 26 września 2014 roku, 324,15 zł – z tytułu kosztów, opłat i prowizji. **(pozew k. 2-3)**

W dniu 3 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upminawczym (VI Nc-e (...)), który następnie utracił moc w całości na skutek

wniesienia przez pozwaną sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(nakaz zapłaty k.5, sprzeciw k. 8-9, postanowienie k. 14)**

Następnie po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu w terminie i podtrzymał powództwo w całości. Wyjaśnił dodatkowo, że na kwotę kosztów, opłat i prowizji w wysokości 324,15 zł składają się m.in. opłaty za monit i opłaty za telefon windykacyjny w łącznej wysokości 185 zł (6 opłat za monit po 15 zł każda, 1 opłata za monit w wysokości 20 zł, 3 opłaty za telefony windykacyjne po 15 zł każda, 1 opłata za telefon windykacyjny w wysokości 30 zł). Powód podkreślił także, że pozwana w sposób aktywny korzystała z przyznanego limitu do 2013 roku, a wobec zaprzestania dokonywania wpłat, bank złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy w dniu 27 kwietnia 2014 roku, które pozwana osobiście odebrała. **(pismo procesowe powoda k. 21-22, pozew k. 23-24)**

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Pozwana podniosła, że roszczenie jest niezasadne, gdyż ona wywiązała się z umowy i spłacała kredyt zgodnie z umową, nie wykorzystwała limitu do kwoty 475,86 zł. Wyjaśniła, że jest osobą samotną i ma 72 lata, jest schorowana po operacji onkologicznej i ma niewielką emeryturę w wysokości 1000 zł, która nie wystarcza jej na pokrycie bieżących potrzeb i zakup leków. **(sprzeciw k. 48-51)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości. Nie wyraził zgody na rozłożenie zadłużenia pozwanej na raty w trybie art. 320 k.p.c., ani na orzeczenie o kosztach na podstawie art. 102 k.p.c. **(odpowiedź na sprzeciw k. 57-58)**

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2016 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zwrócił wniosek pozwanej o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, wobec nieuzupełnienia braków formalnych wniosku. **(postanowienie k. 55)**

Na rozprawie w dniu 8 czerwca 2016 roku pełnomocnik powoda nie stawił się, został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, zaś pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła, że miała dwie umowy karty kredytowe z limitem 500 zł, jedną zawartą w 2002 roku, a drugą w 2008 roku, ta karta z umowy od 2002 roku wpadła jej do bankomatu. Wyjaśniła, że nie ma jednak dwóch kart a nie jednej, obie wpadły do bankomatu, ale nie pamięta kiedy, do tego samego bankomatu przy ul. (...). Pozwana zakwestionowała wysokość zadłużenia dochodzonego pozwem, twierdząc, że to bank ją okradł, a nie ona bank. Pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy. Na pytanie Przewodniczącego czy pozwana mówi o karcie z 2002 roku czy 2008 roku, pozwana wyjaśniła, że nie wie. Oświadczyła, że mogła coś źle nacisnąć, bo ma zaćmę, przecież nie szła z pustą kartą do bankomatu. Wyjaśniła, że nie wie kiedy została jej wypowiedziana umowa. Pozwana ponownie podniosła, że jest osobą samotną i schorowaną. Dodała, że obie karty wpadły miesiąc po miesiącu i było to jakieś 6 lat temu; na obie karty miała wpłacać minimalne kwoty na jedną 107 zł, 102 zł, 98 zł - różnie, a na drugą 20 zł i zawsze było to po 20 zł. Podawała także, że jest po operacji onkologicznej, choruje na raka i choruje też na astmę oskrzelową. Jej emerytura w wysokości 1000 zł jest zajęta przez komornika w wysokości 320 zł miesięcznie. Pozwana nie złożyła nowych wniosków dowodowych, zarzutów i twierdzeń. **(protokół rozprawy k. 65-66)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana Z. W. w dniu 18 kwietnia 2008 roku zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego oraz wydanie i korzystanie z karty kredytowej Maxima (...) nr (...).

Na mocy zawartej umowy bank przyznał pozwanej limit kredytowy do kwoty 500 zł, dla korzystania z którego otworzył i zobowiązał się prowadzić rachunek kredytowy. Kredytobiorca mógł korzystać z przyznanego limitu poprzez dokonywanie transakcji gotówkowych i bezgotówkowych. Oprocentowanie nominalne wykorzystanego limitu kredytowego miało charakter zmienny i na dzień zawarcia umowy wynosiło 21,90% dla transakcji gotówkowych oraz 21,90% dla transakcji bezgotówkowych w stosunku rocznym. Spłata limitu kredytowego następować miała w okresach miesięcznych poprzez dokonywanie przez posiadacza rachunku spłat na rachunek kredytowy, których wysokość oraz termin bank określał w wyciągu z rachunku przesyłanym kredytobiorcy. Dokonywane wpłaty były przy

tym zaliczane na spłatę zadłużenia w następującej kolejności: należne opłaty i prowizje, składki ubezpieczeniowe, odsetki karne wykazane na wyciągu, wykorzystany kapitał. Brak wymaganej spłaty minimalnej w terminie określonym w wyciągu powodowało naliczenie odsetek od kapitału przeterminowanego i stanowiło podstawę do wszczęcia działań interwencyjnych. Stopa odsetek od zadłużenia przeterminowanego była równa czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Ponadto strony ustaliły, że kredytobiorca zobowiązuje się pokryć wszelkie uzasadnione koszty związane z dochodzeniem spłaty zobowiązań wynikających z umowy limitu. Na koszty te składały się w szczególności opłaty za wezwania do zapłaty telefoniczne i listowne.

Umowa została zawarta w zakresie dotyczącym przyznania limitu kredytowego – na okres jednego roku, tj. do dnia 18 kwietnia 2009 roku, zaś w zakresie dotyczącym karty kredytowej – na okres trzech lat, tj. do dnia 18 kwietnia 2011 roku, przy czym podlegała automatycznemu przedłużeniu na okres odpowiednio kolejnych trzech lat, o ile kredytobiorca nie wypowiedział umowy na 30 dni przed upływem okresu, na jaki została zawarta albo nie zaszły inne, określone w Regulaminie zdarzenia wykluczające możliwość przedłużenia umowy. Bank mógł wypowiedzieć umowę m.in. w przypadku braku wymaganej spłaty minimalnej przez okres 2 miesięcy.

Regulamin przyznawania i korzystania z limitu kredytowego i karty kredytowej Maxima (...) oraz Tabela Opłat i Prowizji stanowiły integralną część przedmiotowej umowy. **(dowód: kserokopia umowy k. 28-29, kserokopia Tabeli Opłat i Prowizji k. 29v, k. 39, k. 40, kserokopia Regulaminu przyznawania i korzystania z limitu kredytowego i karty kredytowej Maxima (...) k. 37-38, okoliczności bezsporne)**

Pozwana nie wypowiedziała Bankowi przedmiotowej umowy przed upływem okresu, na który została zawarta, na skutek czego ulegała ona automatycznemu przedłużeniu na zasadach określonych jej treścią. **(okoliczności bezsporne)**

Pozwana aktywnie korzystała z limitu kredytowego do 2013 roku, lecz nie wywiązała się z warunków umowy i nie dokonywała wymaganej spłaty minimalnej w kwotach i terminach wskazanych w wyciągach z rachunku doprowadzając do powstania zadłużenia.

Na skutek nieterminowej spłaty zadłużenia, kredytodawca pismem z dnia 24 lipca 2014 roku przesłanym na adres zamieszkania pozwanej, wypowiedział przedmiotową umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Pozwana odebrała pismo z wypowiedzeniem osobiście w dniu 4 sierpnia 2014 roku. W treści wypowiedzenia powód wskazał, że na dzień sporządzenia pisma łączne zadłużenie pozwanej wynosi 828,27 zł, z czego 475,86 zł stanowi kapitał, 76,26 zł – odsetki, 276,15 zł – opłaty i prowizje. **(dowód: kserokopia wypowiedzenia z potwierdzeniem odbioru k. 42-42a, lista operacji wykonanych na rachunku k. 30-36)**

Tytułem tzw. kosztów za czynności upominawczo-windykacyjne powód naliczył pozwanej i dochodził w niniejszym procesie opłat w łącznej wysokości 185 zł (6 opłat za monit po 15 zł każda, 1 opłata za monit w wysokości 20 zł, 3 opłaty za telefony windykacyjne po 15 zł każda, 1 opłata za telefon windykacyjny w wysokości 30 zł). **(okoliczności bezsporne)**

W wyciągu z ksiąg banku z dnia 26 września 2014 roku powód określił wysokość zobowiązania dłużnika na łączną kwotę 894,36 zł, z czego kwota 475,86 zł stanowiła należność główną. **(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 41, okoliczności bezsporne)**

Pozwana Z. W. ma 72 lata. Mieszka sama. Utrzymuje się jedynie z emerytury w wysokości 1.000 zł miesięcznie, która obciążona jest zajęciem komorniczym w wysokości 320 zł. Jest osobą schorowaną, po operacji onkologicznej; choruje na raka i astmę oskrzelową. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne częściowo i zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 709,36 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 475,86 zł od dnia 27 września 2014 roku do dnia zapłaty.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwana zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej Maxima (...), na mocy której bank przyznał pozwanej limit kredytowy do kwoty 500 zł oraz wydał kartę kredytową, zaś pozwana zobowiązała się do dokonywania na rachunek kredytowy wymaganej spłaty minimalnej w kwotach i terminach wskazanych na wyciągu. Poza sporem pozostawało ponadto, iż pozwana nie wypowiedziała przedmiotowej umowy przed upływem okresu na który została zawarta, na skutek czego podlegała ona automatycznemu przedłużeniu: o kolejny rok – w zakresie przyznanego limitu kredytowego oraz o kolejne trzy lata – w zakresie karty kredytowej.

Jak wynika z przedłożonych przez powoda potwierdzeń transakcji oraz listy operacji wykonanych na rachunku, pozwana nie wywiązała się z warunków umowy i nie dokonywała wpłat w terminie oraz wymaganej wysokości, wpłaty te w przeważającej większości nie pokrywały bowiem kwoty wykorzystanego przez nią limitu. Powtórzyć przy tym należy, że wpłaty pozwanej zgodnie z postanowieniami umowy były przeznaczane na spłatę zadłużenia w następującej kolejności: należne opłaty i prowizje, składki ubezpieczeniowe, odsetki karne wykazane na wyciągu, wykorzystany kapitał. W konsekwencji, jak również uwzględniając dokumenty, o których mowa wyżej, Sąd za bezzasadny uznał podniesiony przez pozwaną zarzut spłaty przedmiotowego zadłużenia. Chybiony okazał się także zgłoszony przez pozwaną zarzut dotyczący prawidłowości wyliczenia zadłużenia. Zasady naliczania odsetek oraz ich wysokość były określone postanowieniami umownymi, jednocześnie z przedłożonej przez powoda listy operacji wykonanych na rachunku bezspornie wynika, w jakiej kwocie oraz dacie odsetki te zostały przez bank naliczone. Porównanie wysokości wykorzystanego przez pozwaną limitu z wysokością dokonywanych przez nią wpłat pozwala przy tym na ustalenie kwot, od których odsetki te były naliczane.

Skoro zatem pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, bank miał prawo jej wypowiedzenia z zachowaniem 30-dniowego terminu, co też uczynił pismem z dnia 24 lipca 2014 roku.

Istnienie zobowiązania pozwanej potwierdzają: umowa o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej Maxima (...), lista operacji wykonanych na rachunku, z której wynika wysokość wykorzystanego przez pozwaną kapitału, data i wysokość jego spłaty, a także wysokość naliczonych przez bank odsetek, opłat windykacyjnych oraz składek ubezpieczeniowych, a także wyciąg z ksiąg banku. Skoro więc pozwana otrzymała limit kredytowy, z którego korzystała i zobowiązała się do jego terminowej spłaty wraz z odsetkami, którego to obowiązku nie dotrzymała, powód miał prawo żądać od pozwanej spłaty zaległości, na którą złożyły się niespłacony kapitał (475,86 zł) oraz skapitalizowane odsetki naliczone za okres od dnia 18 kwietnia 2008 roku do dnia 26 września 2014 roku (94,35 zł). Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Zgodnie z zawartą umową o przyznanie limitu kredytowego, od przeterminowanego kapitału kredytodawca mógł domagać się zapłaty odsetek według stopy stanowiącej równowartość czterokrotności bieżącej

stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, z ograniczeniem wynikającym z wysokości odsetek maksymalnych obowiązujących od 1 stycznia 2016 roku.

W ocenie Sądu, twierdzenia pozwanej, które zgłosiła na rozprawie były niewiarygodne, częściowo nieprawdopodobne i sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym (m.in. twierdzenia o wysokości spłacanych kwot, co do dat rzekomego wpadnięcia kart do bankomatu – karta dot. przedmiotowej umowy miała wpaść do bankomatu 6 lat temu, zatem około 2008 roku, zaś sama umowa była zawarta w 2008 roku i załączony wydruk operacji na rachunku pozwanej potwierdza fakt aktywnego korzystania z limitu co najmniej do 2013 roku).

Strona powodowa dochodziła w przedmiotowej sprawie od pozwanej także kwoty 185 zł tytułem tzw. kosztów za czynności upominawczo-windykacyjne, w tym 6 opłat za monit po 15 zł każda (6 razy 15 zł = 90 zł), 1 opłaty za monit w wysokości 20 zł, 3 opłaty za telefony windykacyjne po 15 zł każda (3 razy 15 zł = 45 zł), 1 opłaty za telefon windykacyjny w wysokości 30 zł. Wskazane powyżej opłaty za monity telefoniczne i listowne zostały zastrzeżone w zawartej przez strony umowie oraz Regulaminie i Tabeli Opłat i Prowizji, stanowiących załącznik do umowy, jako obciążające pozwaną w razie niewykonania umowy przez kredytobiorcę.

Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie zakreśla granicę swobody umów wskazując, że ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi przepis art. 385¹ § 1 k.c., który znajduje zastosowanie do wszystkich umów konsumenckich.

Zgodnie z jego treścią, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Przepis ten stanowi nadto, iż nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.).

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że pozwana jako konsument nie miała rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, w tym postanowień Regulaminu przyznawania i korzystania z limitu kredytowego, czy też Tabeli opłat i prowizji, w do odniesieniu do zastrzeżonych należności za czynności kredytodawcy w postaci wezwań do zapłaty, pobieranych z tytułu nieterminowego dokonywania wymaganej spłaty minimalnej. Postanowienia, o których mowa, nie były z pozwaną jako konsumentem indywidualnie uzgadniane, powód posługiwał się wzorcem umowy w omawianym zakresie, a niewątpliwie kształtują one obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanej, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c.

Podkreślić należy, że zastosowane wyliczenie należności za monit w przypadku nieterminowej spłaty zadłużenia jest bardzo sztywne i nie uwzględnia indywidualnych okoliczności sprawy/danego przypadku. Stawka za upomnienie pisemne w wysokości 15 zł czy 20 zł za każde upomnienie, uwzględniając wysokość kosztów tego rodzaju usług stosowanych przez firmy je świadczące, jest znacznie zawyżona i nie znajduje żadnego uzasadnienia, podobnie stawka za telefony windykacyjne 15 zł lub nawet 30 zł za jeden telefon.

W tym miejscu podkreślić również należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy – a dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień,

upomnień itp. Analogicznie orzekł Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 9 października 2006 roku w sprawie o sygn. akt XVII Amc 101/05.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania należy uznać, że zastrzeżenie dochodzenia od pozwanej zapłaty opłat za czynności windykacyjne za nieterminowe dokonywanie wymaganej spłaty minimalnej są niedozwolonym postanowieniami umownym, i jako takie nie wiążą pozwaną.

Dodatkowo wskazać należy, że uwzględniając wysokość opłat za wysłanie korespondencji, o których mowa, a także to, że już w samej umowie ustalono je na stałym poziomie niezależnie od kosztów faktycznie poniesionych w związku z ich podjęciem, obciążenie nimi kredytobiorcy można również rozważać w kategoriach kary umownej w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego za niewykonanie w terminie świadczenia pieniężnego. Wszelkie bowiem dodatkowe opłaty, jak opłaty za czynności windykacyjne muszą mieć uzasadnienie ekonomiczne i nie mogą być określone w sposób dowolny. Przede wszystkim powód, zgodnie z przepisem art. 6 k.c. musiałby wykazać, że te zostały w takiej wysokości poniesione, zwłaszcza, iż pozwana kontestowała, aby otrzymała od powoda jakiegokolwiek wezwanie do zapłaty.

W konsekwencji Sąd w omawianym zakresie – co do należności dochodzonych z tytułu czynności windykacyjnych za nieterminową spłatę zobowiązania pieniężnego w łącznej wysokości 185 zł – oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze szczególnie trudną sytuację życiową pozwanej, która, zdaniem Sądu, oceniana przez pryzmat zasad współżycia społecznego, uzasadnia odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest przy tym suwerennym uprawnieniem sądu orzekającego i od oceny tegoż sądu należy przesądzić, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu (por. m.in. postanowienie SN z dnia 25.03.2011 r., IV CZ 136/10, LEX nr 785545; postanowienie SN z dnia 19.01.2012 r., IV CZ 118/11, LEX nr 1169157; postanowienie SN z dnia 26.01.2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012/7-8/98; postanowienie SN z dnia 9.02.2012 r., III CZ 2/12, LEX nr 1162689). W ocenie Sądu taki właśnie szczególny wypadek zachodzi w stosunku do pozwanej, ze względów, o których mowa wyżej, a które przesądziły o rozłożeniu zasądzzonego świadczenia na raty. Analiza sytuacji życiowej i majątkowej pozwanej doprowadziła Sąd orzekający w sprawie do przekonania, że pozwana nie posiada wystarczających środków na pokrycie kosztów procesu, co uzasadnia zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c. do rozstrzygnięcia w ich przedmiocie (por. m.in. wyrok SA w Białymstoku z dnia 11.04.2014 r., I ACa 9/14, LEX nr 1455540; wyrok SA w Łodzi z dnia 27.11.2013 r., I ACa 725/13, LEX nr 1409197; wyrok SA w Szczecinie z dnia 25.10.2012 r., I ACa 571/12, LEX nr 1237890).

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.